

держава буде спроможна приділяти більшу увагу та необхідні ресурси цим проблемам, спираючись на досвід зарубіжних країн.

Варто зауважити, що неприйняття мір адвокатським співтовариством щодо питань «дитячої адвокатури», а також відсутність фінансування таких структур приводить до того, що неповнолітні не отримують належної кваліфікованої допомоги. Практика показує, що в основному допомогу дітям надають адвокати, що мають достатньо невеликий опит роботи.

На завершення можна сказати, що система захисту неповнолітніх у зарубіжних країн, незважаючи на відсутність інституту обов'язкової участі захисника у справах неповнолітніх, стоїть на досить високому рівні: здійснюється фінансування різних програм захисту неповнолітніх, також більшої переваги надано саме виховним роботам з дітьми. Окремі положення можуть бути запозичені і нашою правовою системою. Звичайно наша правова система практично не відстає від світових показників, але все ж таки створенню спеціальних ювенальних представницьких органів є неупередженою задачею, яку має виконати наша держава в майбутньому.

Третьякова А.С.

*студентка 5-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ВИМОГИ ДО ПРЕТЕНДЕНТА В АДВОКАТИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Кожна правова держава на законодавчому рівні закріплює та гарантує, що права і свободи людини є головним обов'язком держави. А для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах діє такий правовий інститут як адвокатура. Метою статті є аналіз та дослідження норм іноземного законодавства, з метою з'ясування які вимоги висуваються до претендента в адвокати.

Розглядаючи французьке законодавство, а саме «Основний закон про статус адвокатів» № 71-1130 від 31 грудня 1990 р., слід сказати, він закріплює такі основні вимоги до кандидата на посаду адвоката: обов'язкова наявність французького громадянства або громадянства держави-члена ЄС; наявність диплома магістра права першого ступеня чи еквівалентний йому диплом; наявність Сертифіката про присвоєння статусу адвоката. Для отримання Сертифіката особа, яка бажає здійснювати адвокатську діяльність, повинна скласти іспити на присвоєння такого статусу. Для цього обов'язково потрібно пройти курс спеціального навчання у регіональному центрі професійного навчання або у школі професійної освіти колегії адвокатів. Увесь курс навчання складається з трьох етапів, кожен із яких триває 6 місяців. У процесі першого періоду вивчаються загальні питання діяльності адвокатів, а саме: статус, професійна етика, практичні аспекти адвокатської діяльності. Другий період присвячений індивідуальній програмі навчання у CRFPA (Місцевому центрі професійного навчання адвокатів) або в EFB (Професійній школі навчання колегії адвокатів), і виступає в якості професійного проекту, що дозволяє кандидату визначитися з конкретною сферою діяльності. Суть третього етапу полягає в стажуванні майбутнього адвоката. Після завершення навчання кандидат складає іспит, який складається з письмової та усної частин. Особа вважається такою, що успішно склала іспит, якщо у кінцевому результаті набрала 130 і більше балів. Після отримання Сертифіката про присвоєння статусу адвоката особа складає присягу перед апеляційним судом. Після цього молодий адвокат проходить ще дворічне стажування зі спеціальності і одержує посвідчення. Лише після цього його ім'я вноситься до списків ордену як повноправного члена. (Наталія Андрушко [електронний режим доступу]: - <http://naub.oa.edu.ua/2012/advokatura-frantsiji-na-suchasnomu-etapi-svoho-rozvytku/>)

У Російській Федерації встановлено пріоритет основних прав і свобод людини і громадянина, до яких і відноситься право громадян на судовий захист і право на отримання кваліфікованої юридичної допомоги. Важливу роль в їх реалізації відіграє російська адвокатура. Особливість її положення полягає в недержавному характері. Федеральний закон «Про адвокатську діяльність і адвокатуру в Російській Федерації» визначає статус адвоката як

правове становище особи, що характеризується наявністю у нього встановлених і гарантованих чинним законодавством прав та обов'язків, необхідних і достатніх для здійснення цією особою адвокатської діяльності. Порядок набуття статусу адвоката детально регламентований в Федеральному законі «Про адвокатську діяльність і адвокатуру в Російській Федерації». Для поняття всієї процедури набуття статусу адвоката, потрібно розглядати всю главу 3 закону. Так в статті 9 закон говорить, що статус адвоката в Російській Федерації вправі набутися особою, яка має вищу юридичну освіту або вчений ступінь з юридичної спеціальності. Зазначена особа також повинна мати стаж роботи за юридичною спеціальністю не менше двох років або пройти стажування в адвокатському освіті в терміни, встановлені цим Законом. У осіб, вища юридична освіта яких отримана вперше, стаж за юридичною спрямованістю обчислюється не раніше, ніж з моменту його отримання. (Постінова, В.В. Требования к лецу, претендующему на приобретения статуса адвоката, в Российской Федерации и в Великобритании* //Адвокатская практика*: Научно-практ. и информ. издание. – 2013. -№5 С.33-37)

Якщо порівнювати законодавство Німеччини та Польщі, то за своєю організаційно правовою суттю вони є різними. Основним нормативним актом, який закріплює правовий статус адвоката у Німеччині, є Федеральне становище адвокатури 1959 р., що з незначними змінами діє і сьогодні, а в Республіці Польща закон «Про адвокатуру». Отже, адвокатура у Німеччині є незалежною організацією у системі правосуддя, а адвокати - практично вільними підприємцями, які мають контори, наймають службовців. Законодавство Польщі, навпаки, визначає певну залежність адвокатури від органів юстиції. Зокрема, у ст. 6 Закону «Про адвокатуру» зазначається, що нагляд і контроль за діяльністю органів адвокатури належить до повноважень Міністра юстиції, якому належить право визначення спеціальної загальнообов'язкової форми одягу для адвокатів, що беруть участь у судовому засіданні. Вимоги, що висуваються до кандидатів у адвокати Німеччини, полягають у наступному: до адвокатської діяльності допускається лише та особа, яка відповідно до закону про суддів визнається придатною до виконання суддівських обов'язків. Це означає, що претендент в адвокати повинен прослухати восьми семестровий курс юридичних наук і скласти державні іспити. Після цього випускник проходить практику як стажер протягом 2-3 років. По завершенні практики він повинен здати ще один державний іспит і лише після цього він вибирає, ким бути: суддею, адвокатом чи консультантом фірми. Особі, котра одержала свідоцтво про право займатися адвокатською діяльністю зазвичай дозволяється практикувати лише певному судді зазвичайно госудочинства. (Бессарабова, В. Правовой статус адвокатов в России странах-участниц СНГ //Уголовное право. – 2007. - №1)

Щодо Польщі, то законодавець визначає наступний ряд спеціальних вимог до особи адвоката. Зокрема, ст. 65 Закону «Про адвокатуру» містить положення, відповідно до якого адвокатом може стати особа з повною вищою юридичною освітою, яка пройшла адвокатську аплікацію з ідеальним характером, котра своєю поведінкою гарантує належне виконання адвокатських зобов'язань. Таке деонтологічне положення є важливим для професійної діяльності адвокатів, котра характеризується комунікаційними зв'язками із іншими людьми. Тобто будь-яку діяльність адвокат здійснює не просто від свого імені, а від імені та в інтересах конкретного клієнта. Адвокатська аплікація - це система спеціальних теоретичних та практичних навчальних заходів, котрі впроваджують для осіб, що готуються до складення адвокатського іспиту. Умовою зарахування до адвокатської аплікації є позитивне складення вступного аплікантського іспиту, що проводиться Міністерством юстиції Польщі. Аплікант протягом трьох років навчається та паралельно проходить стажування у адвоката, призначеного рішенням окружної адвокатської ради. Керівником стажування може бути особа з п'ятирічним досвідом адвокатської діяльності. Проходження адвокатської аплікації завершується складенням кваліфікаційного іспиту, за результатами якого особа отримує право на зайняття адвокатською діяльністю. (Стариха, Г.М. Правове регулювання адвокатської діяльності за законодавством України та Польщі: порівняльно-правовий аспект // УДК 347.965 Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право. -2014. – вип.27. Том 3).

В ізраїльському законодавстві є поняття «ексклюзивність» або «винятковість» адвокатської професії. Це означає, що наданням будь-якої юридичної допомоги населенню,

можуть займатися тільки особи, які мають спеціальну ліцензію - «ришайон», тобто члени Ізраїльської колегії адвокатів.

Відповідно до Закону про Колегію адвокатів від 1961 року, оформлення юридичних документів, включаючи представництво в переговорах, що передують їх складанню, які носять юридичний характер, а також консультування з правових питань, можуть здійснювати тільки особи, прийняті до Ізраїльської колегії адвокатів. Щоб одержати статус адвоката, кандидат повинен: мати національне громадянство; мати закінчену вищу освіту з юридичної спеціальності; мати рік практики в юридичній професії; не мати судимості; скласти кваліфікаційний іспит. Адвокат повинен бути зареєстрований у регіональній колегії за місцем проживання. Іноземні адвокати, за загальним правилом, не допускаються до практики. Проте іноземні адвокати мають право давати консультації (тільки в галузі іноземного або міжнародного приватного права). Лише член адвокатської колегії може носити звання «адвокат».

Отже, з вищенаведеного можна зробити висновок, що кожна держава законодавчо закріплює свої специфічні вимоги до претендента на посаду адвоката, однак сама процедура отримання свідоцтва на зайняття адвокатською діяльністю є схожою, зокрема це: наявність вищої юридичної освіти, проходження стажування у адвоката або в юридичному спеціалізованому вузі (організації), складання кваліфікаційного іспиту і у разі позитивної здачі екзамену отримання свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю.

Хомут Е.И.

студентка 4-го курсу факультета адвокатури

Національного университета «Одесская юридическая академия»

ОСУЩЕСТВЛЕНИЕ АДВОКАТСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В ЕВРОПЕЙСКОМ СОЮЗЕ

Основным принципом обустройства и фундаментом европейской интеграции является общий рынок, а именно – пространство, в пределах которого реализуется свободное движение товаров, услуг, лиц и капиталов. Идея четырех свобод закреплена в Римском договоре 1957 года и провозглашает новые правила поведения в экономической сфере.

В связи с тем, что адвокатская деятельность – это вид услуг, влияние общего рынка на адвокатуру государств-членов является очевидным. Функционирование свободного движения услуг предполагает, что адвокаты одного государства-члена должны иметь юридическую возможность осуществлять адвокатскую деятельность в любом другом государстве-члене. Действующие в отношении адвокатов свободы условно делятся на два вида:

1) свобода движения услуг предопределяет возможность для адвоката постоянно осуществлять свою деятельность в одном государстве-члене и иногда оказывать правовые услуги на территории другого государства ЕС. 2) свобода учреждения предоставляет возможность «переехать» в любое государство ЕС для того, чтобы в нём обосноваться и заняться адвокатской деятельностью на постоянной основе (Уржумов И. Осуществление адвокатской деятельности в странах ЕС [Электронный ресурс] / И. Уржумов. - Режим доступа: http://www.advokatyr.ru/articles/advocacy_in_eu). Для реализации принципа общего рынка в сфере адвокатуры, государства-члены обязаны руководствоваться тремя нормативно-правовыми актами. В их числе:

1) Директива Совета ЕС от 22 марта 1977 (77/249/СЕЕ). Эта директива дала четкое определение термину «юрист». Термином «юрист» в каждом государстве члене ЕС охватывается только профессия адвоката. Поэтому когда речь идет о предоставлении услуг и свободе передвижения, подразумевается исключительно адвокат (Деханов С. А. Адвокатура в Западной Европе: опыт и современное состояние : дис. д-ра юрид. наук : 12.00.11 / Деханов Сергей Александрович. — М., 2010. — с. 34). Кроме того, лицо не приобретает правового статуса адвоката в принимающем государстве, и действует под своим профессиональным титулом, полученном в государстве происхождения (так, английский *solicitor*, практикуясь во Франции, сохранит своё наименование, и будет использовать профессиональный титул *solicitor*, а не *advocat*). Данное правило имеет важное значение, поскольку иностранный адвокат обязан